

вата едва я достигнала. Но ето че стигнали на полето, където цъвтѣли всѣкакви цвѣта: морави, алени, жълти и бѣли.

— Спри! стига! — избръмча старата пчела, кацнала на миризливо цвѣте и влѣзна въ вѣнчето му.

И Рунтавата подирѣ нея.

— Виждашъ ли, тукъ на дъното има медъ? — казала старата пчела. — Ближи съ езика. Само гледай да не гълташъ, а въ торбичката събирай. Ето тъй, гледай.

Като близне капчица медъ, тя съ преднитѣ крачка го изсипе въ торбичката. Рунтавата гледа и прави сжщото

— Юнакиня! — похвалила я старата пчела. — Трѣбва ни още и обикновенъ хлѣбъ — цвѣтенъ прашецъ — да вземемъ. За да прилепва по-добре, да се намажемъ.

И, като зела последния медъ, намазала съ него понапредъ своитѣ задни крачка, а после и на Рунтавата.

— Ти макаръ и да си космата, — казала тя, все пакъ на меда по-добре прилепва цвѣтния прашецъ. Но, сега, върви следъ менъ и прави това, което ще правя азъ.

Старата пчела като излѣзла отъ вѣнчето, отишла къмъ тичинкитѣ и зела да се провира изъ между тѣхъ. При това тъй умело изгърсвала съ преднитѣ си крачка тичинковия прашецъ къмъ заднитѣ, че всѣка прашина прилѣпвала къмъ тѣхъ. Рунтавата правила сжщото. Като погледнала старата пчела, па и себе си — паднала отъ смѣхъ, защото и двегѣ били, като въ жълти кадифени гащички!

— Нали е хубаво? — казала старата пчела.